

се даде усещане за предмета като виждане, а не като узнаване. Един типичен пример: "Разтръгната е радостта, проникната, обезплодена, (а скръбта) презряно е разбита - чаша доцедена".

Този похват, характерен за голямото изкуство, а може би най-вече за поезията, е свойствен за Яворовата лирика като цяло. Той далеч не се проявява само в поправките от 1914 г., но изобщо в множество стихотворения. Това е важна част от поетичния език на Яворов с неговите ярки неологизми: "скръбав", "явственен", "пребули" (вм. "забули"), "гмежно", "Звездопад" и др. А също така и сложни съществителни и прилагателни имена от рода на: пламък-юност", "жизнемрак", "гнет стоименен", "богоскот", "радост-горестта", "истини-лъжи", "добро-и-злото", "сребротъмен час", "пеноцветни клони", "златокоронна палма", "самоощастие", "кръвоцъфнал" и др.

Освен това, в своя проект за второ издание Яворов държи - някои думи да се печатат по особен начин: "мрътва" "смрътна", "хлъм", "безмлъвна" и т. н. Пред Вл. Василев той дава едно субективно обяснение, което е ценно, защото е Яворово. Критикът е записал: "Обясняваше ми, че някак му стои като дълга змия, а като се разменят буквите, като че е хрянната". А по-просто казано, поетът иска да избегне струпването на три съгласни звука, което не е характерно за нашия език, а най-вече за чешкия, а пък изобщо е един фонетичен комар. Когато става въпрос за рима, той отстъпва от собственото си изискване: "бъзмлъвни" - "стръвни", "гръм" - "хлъм", но затова пък: "жъртви" - "мъртви".

Няколко думи за посвещенията. Яворов по начало не е склонен да посвещава никому творби - въпреки многото автобиографични елементи в своята поезия и драматургия. В изданието от 1910-та има само три посвещения: на П. П. Славеиков, Гоце Делчев и д-р Тодор Николов (негов приятел). В проекта за второ издание от 1914-та последното посвещение отпада, тъй като е изхвърлено самото стихотворение. И тук са прибавени още седем посвещения: на брата Атанас, сестрата Екатерина, на Т. Александров, Б. Пенев, Вл. Василев, д-р Кр. Кръстев и на племенниците Найдено, Малинка и Ганка. А отгоре на всичко, на любимата и съсипала живота му Лора нашият поет посвещава и отделно стихотворение в книгата, и цялата книга. Това е някакъв може